

# Перець

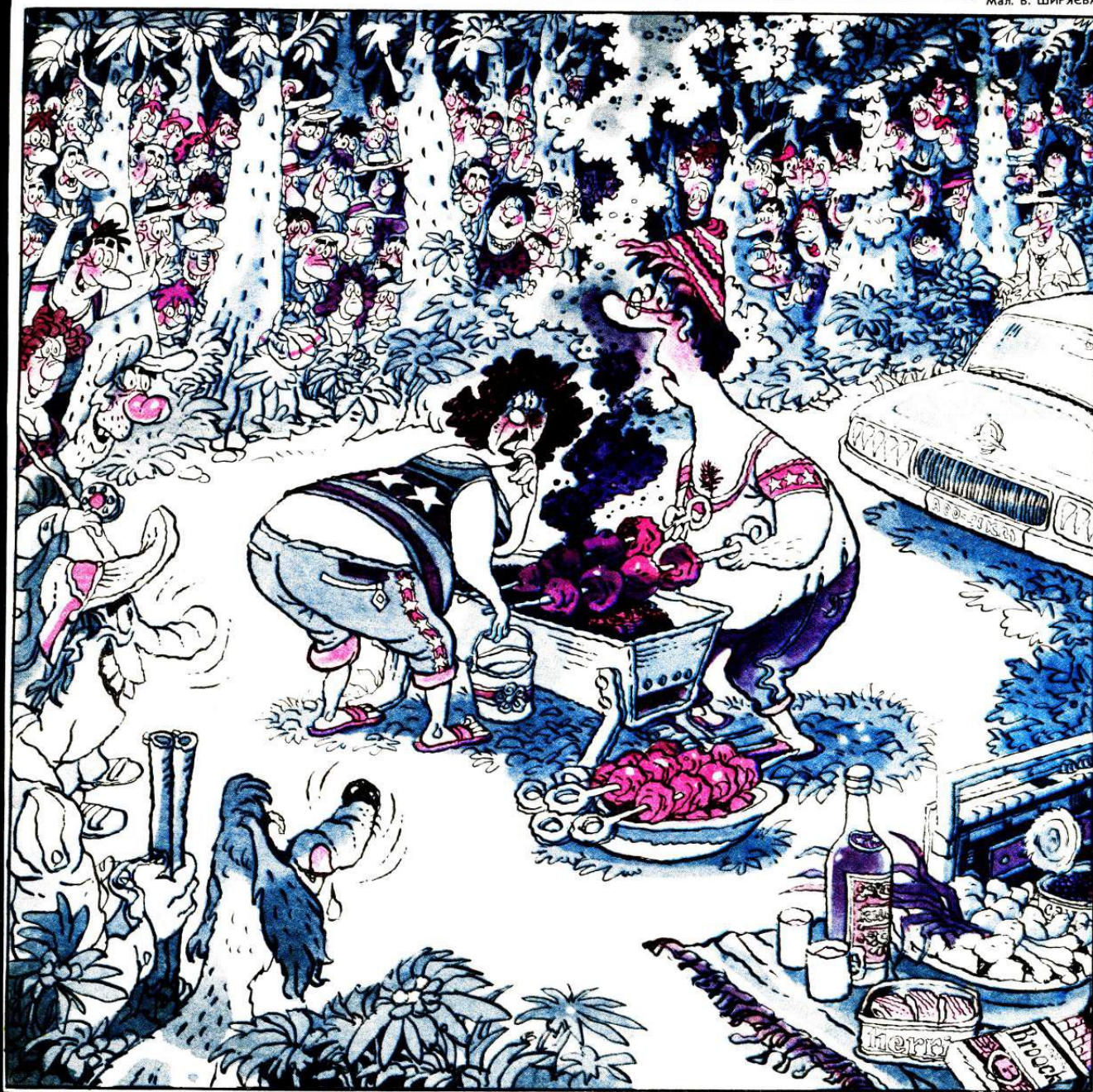
1991

ISSN  
0132-1462

ТРАВЕНЬ

№9

Мал. В. ШИРЯЄВА



— Казав же я тобі, Клаво, що не треба було шашлики на природі смажити...



ДОПЕКЛО

УКАЗ —  
НЕ ВКАЗ

Ох уже ці недоброзичливці!.. Ох уже ці зловітники!..

Зі шкури так і пнуться, аби перебудову нашу вистраждану всяк заплямувати та облаплужити. Нібито ніяких революційних перетворень суспільству нашому вона так і не принесла. А тільки задурно скаламутила народ.

Наклеп! І чистої води — опортунізм. Хіба ж не здійснили ми за ці роки в країні революцію? Сексуальну?.. Про неї наш високоморальний робітничий клас і цнотливе колгоспне селянство ще зовсім недавно навіть і мріяти не сміли.

А нині... Секс, як свого часу план ГОЕЛРО, у кожен дім, у кожну сім'ю ввійшов. І висвітлює... Те, що раніше гласно можна було побачити лише в бані... Чоловіки — направо, жінки — наліво. До роздягалки — кроком руш! І — не обертатись. Як вимагають того правила внутрішнього розпорядку.

Та ще, правда, у лікаря. Коли той делікатно попросить сорочку заголити... Не знімаючи шапки. У лікарні ж — холодно.

Зате батькам — малина. Матусі на підступні запитання своїх чад, звідки беруться діти, тепер не зманікуються, немов піонерки, і не блимають сполоханими очима, шукаючи підтримки в батьків сімейства. Та й ті вже давно переорієнтувалися, відмовившись від недолугих баєчок про лелек та капусту. Оскільки у зв'язку зі складною екологічною обстановкою ці птахи прилітають до нас усе рідше та рідше. А другого — просто нема. Ні на полях, ні в овочевому. Це кожне жовтєня знає.

Отож відповідь на подібний інтим ні в кого з подружжя особливих клопотів не викликає. Дав нащадкові кілька карбованців. На сексуальний всеобуч. І воно саме до всього дійде. Чи брошуру на пікантну тему в навантаження до журналу «Піонер» купити, чи з подружкою на відеофільм змотається, в якому вся дія тільки в постелі й відбувається. І враз усі наболілі проблеми сексуального виховання підростаючого покоління розв'язано.

Хоча всіх крапок над «і» секс-революція поки що так і не розставила. Через те, що організації в її лавах мало. І солідних теоретиків серед сексологів щось не видно. А раз нема теорії — практика також страждає. На всілякі неузгодженості.

От, скажімо, йде вулицею людина. Гола-голісінька! Тільки пуп синіє. Що це — культура поведінки, секс чи еротика? Чи, може, закономірна річ? Коли швейна промисловість у перманентній кризі і штанів ніхто не шие...

Відчуває, скільки непростих запитань одразу напрошується. У людей невідповідальних. А от якби ґрунтовна теоретична база та висока сексуальна самосвідомість революційних мас! Ми б тоді не плутали, як сліпі кошенята, — де Венера Мілоська, а де, вибачайте, звичайна порнуха. І дискусій на всіляких дворових брифінгах поменшало б. На кшталт тих, що, мовляв, рівень культури суспільства визначається рівнем його ставлення до сексу.

Сексу, звичайно, в нас сьогодні по саму зав'язку. В усіх сферах. І на екрані, і на сцені, і в літературі... і на вітринах «газетних» кіосків, де на фотографіях та рекламних проспектах роздягнуті красуні в екзотичних позах вилежуються. Звичайно, ніяка рембрандтівська «Даная» не могла б з ними конкурувати.

А от іншого нема — культури. Тієї звичайної культури, за допомогою якої і можна відрізнити твір мистецтва від пошлятин. Яку вже і ніякими заборонами не здолати. Коротше, допилися, як Мартин до мила. І навіть відомий президентський указ на захист суспільної моралі нам тепер — не вказ.



— А це я на дотацію пошила...

## Телеграфне Агентство Перця

ХТО ВИГРАВ,  
ХТО ПРОГРАВ?

ЛУТАНСЬКА область. (Кор. ТАП). Пенсіонер з м. Лисичанська М. Г. Кулик, як вогню, боїться відтепер грошово-речової лотереї. «Така боязнь з'явилася у мене після того, як я виграв велосипед «Орленок», — розповів Михайло Гаврилович кореспондентові ТАП. — Пішов у наш магазин «Спорттовари». А директор Микола Михайлович Басай відповідає: «Зараз велосипедів немає...» Зателефонував він мені тільки на початку лютого і запропонував не тільки забрати «Орленок» (вартість якого, до речі, п'ятдесят крб.), а й доплатити ще сімдесят п'ять карбованців зверху... Виходить, якщо ціни зростатимуть подібними темпами і далі, то не виключено, що мені доведеться доплачувати таку суму, на яку торік міг купити автомобіль «Запорожець».

## ДІВБИ ЗАХОДИ

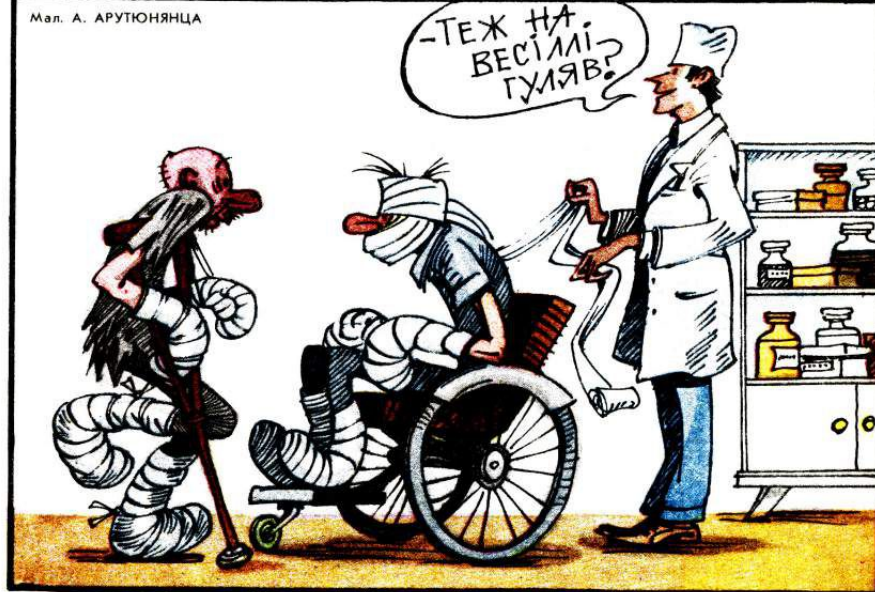
ПОЛТАВСЬКА область. (Кор. ТАП). Гаряче сприйняли постанову Верховної Ради УРСР про пріоритетний розвиток села керівники Зінківського райвиконкому. Для того, щоб зменшити потік тих, хто, хоч на короткий час, виїжджає з села Комсомольського, тут цього року припинено рух рейсового автобуса. Хоча дехто стверджує, що це не зовсім дієві заходи. Тому найближчим часом планується викопати навколо села глибокий рів і залити його водою.

## БЕЗ СЛАВИ — НЕ МОЖНА!

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Дуже люблять голова Ставівської сільської Ради І. В. Ганич та голова колгоспу «Червоний Жовтень» В. Н. Фінаш, коли про них пише кагарлицька районна газета «Будівник комунізму». Вже кілька разів критикувала вона керівний дует за незаконне відкриття піщаного кар'єру по вулиці Запорізькій у с. Стави за варварське ставлення до природи.

«Якщо ми зробимо усе, що вимагає від нас районний комітет по охороні природи, — сказали голови кореспондентові ТАП. — то про нас у газеті, може, більше й не напишуть. А так — час від часу преса дає знати, що ми все-таки керівники...»

Мал. А. АРУТЮНЯЦА





Уже давненько знайомий журналіст із молодіжної газети передає мені цей лист... Незважаючи на те, що він — анонімний, хотів на нього відповісти. Відкрито. Та на думку спадала збита, банальна аргументація: мовляв, так негарно, треба і своє любити, шукати місце в житті, працювати, тоді й буде, як у людей... Одне слово, думалося надто прямолинійно. Приблизно, як у листі тільки зі зворотним знаком.

А втім, треба, мабуть, навести лист, хоча б його основні положення.

«...Ви дуже багато брешете. Навіть занадто багато. Навіщо обплутувати мозок нинішньої молоді? Час «чесних» і «наполегливих» комсомольців давно минув. Кумир сьогоднішньої молоді — все те, що приходить із-за кордону, із Заходу. На що придатне те, що виробляє наша промисловість, на що придатні кінофільми, які ми дивимось?! Ви не можете навіть одягти нас, як належить! А як у нас автомобілі? Куди на них можна поїхати?! Просто дико! Ви подивіться, на чому їздять за кордоном і на чому у нас.

А яка у нас музика?! Назвете ансамблі (роблю купюру, щоб не образити членів згаданих анонімним ансамблів)... Вони ж на сцену вийти не вміють, а ви їх хвалите в усіх газетах!

...Гадаєте, якщо після роботи пішов у кіно, посидів у кафе, потанцював — оце й усе? Ні! Нам потрібні справжні масовки, щоб туди влазило чоловік 800, нормальна музика... І взагалі — розважте нас, а ми свого часу не забудемо вас.

Одягніть нас, як належить, щоб ми не стояли в чергах за кровосками і щоб на Заході з нас не сміялися.

Досить брехати! Я не вірю жодному вашому слову, це все дико, що в Радянському Союзі...»

Ну, й так далі.

Припиняю цитувати не через те, що автор занадто «критично» висловлюється про наше суспільство, а щоб заощадити час — далі пішли повтори.

Можливо, я взагалі б забув про цю супліку, і вона пролежала б у шухляді письмового стола до наступної «чистки», якби не свіжі події.

Події такі. До Полтави з Німеччини прибула, як прийнято говорити, гуманітарна допомога. Зібрані людьми ліки, медичне обладнання, речі широкого вжитку, продукти... Німці, здебіль-



шого робітники, побажали розподілити пожертви самостійно, не вдаючись до послуг наших посередників. Швиденько роздали — і поїхали додому.

Поїхали — а навздогін їм пролунали аж ніяк не слова подяки.

Одразу ж була скликана нарада партійно-господарського активу, і голова обласної Ради народних депутатів І. О. Гопей піддав нищівному аналізу ту гуманітарну допомогу. У часі себе не обмежував. До того ж «провідні спеціалісти» підготували довідки про якість допомоги, точніше — про низьку якість. Може, саме такою була «орієнтировка», а може, за звичкою всіх радянських перевіряючих, намагалися «наловити бліх».

Як кажуть росіяни, «всякое лыко вошло в строку». Згадали і про те, що кілька десятків пар чобіт і черевиків, подарованих дітям Полтавської школи-інтернату імені Крупської, були поношені і завеликі. Що медичні ліжка і тумбочки — не нові. Що вісімдесят відсотків привезених ліків мають аналоги в нашій аптечній мережі (в якій, як

усім відомо, нині взагалі пусто)... У доволі тривалій промові голови рясніли слова: «хлам», «ганчір'я», «тряп'я», «дивитися протівно»... Для унаочнення основних положень промови на трибуну була знесена подарована німцями лікарняна приліжкова тумбочка, котра вочевидь побувала у користуванні. В принципово-напруженій атмосфері партійно-господарського активу витало риторичне запитання: «Чи потрібна нам така німецька допомога?»

...Мені випадково довелося спілкуватися з німецькими громадянами, які супроводжували вантаж милосердя. У приватній обстановці. Вони гадали, що в Радянському Союзі справи набагато гірші, принаймні — в Україні. Думали, що голодуємо... Називали навіть цифру — 60 відсотків населення республіки. Не знаю, звідкіля ці дані, але вони вочевидь перебільшені, пояснив я. Можливо, за європейськими стандартами ми й біднуємо живемо, але, дякувати богам, до справжнього голоду поки що не дійшло...

У старовину в подібних випадках

казали: дарованому коню в зуби не дивляться. А якщо й зазирали ненароком, то чемненько змовчували, розуміли: від щирого серця давала людина, а може, в самої кращого немає — не всі, хто дарує, обов'язково багаті.

А в Полтаві засудили на вищому партійно-господарському рівні.

І тепер саме час поставити запитання: у якому зв'язку перебувають лист юного невдоволеного споживача і принципово-критичне осудження німецької гуманітарної допомоги керівними колами? Що їх єднає?

На мій погляд, — безсвідомо-безвідповідальне ставлення до своєї діяльності.

Мені можуть заперечити: дозвольте, лист написаний явно неробом, споживачем, якому тільки дай та дай. У листі нічого немає про те, ким би анонім хотів працювати, як або що йому заважає. Писав, так би мовити, споживач-ентузіаст, зорієнтований на Захід.

Мабуть, треба уточнити: і діяльність, і бездіяльність — все це вкладається в поняття соціальної поведінки.

Юному споживачеві-неробі не муляє на душі, що він не працює.

Командно-адміністративному апарату не муляє те, що він наробив. Що нас, історичною долею оселених на найбагатших чорноземях, вважають за голодуючих. І шлють сяку-таку допомогу...

А він — командний апарат, який і досі не робить анічого і нічого, щоб у нас щось було, — ще й принципово осуджує.

Нероба-споживач вважає свою поведінку цілком природною і правильною. Врешті, в листі немає і натяку на комплекс неповноцінності.

Наш командно-адміністративний апарат теж не мучиться комплексами, ніякого каяття з його боку не помічається, він готовий і далі беззмінно керувати і спрямовувати...

Отож, на мій погляд, є тут зв'язок. Так би мовити, діалектичний. Приблизно, як між римським плебсом, розбещеним дармовими роздавачами хліба й видо-вищами, і лукавими патриціями, які, роздаючи не своє, переслідували свої вузькогосподарські, сито шкурницькі цілі... З тією різницею, що нашим «патриціям» роздавати уже нічого.

П. СТОРОЖЕНКО.

м. Полтава.

#### МИНУЛОСЯ

Продавщиця до колеги  
Пошепки:  
— От, Нато,  
Дожилися, що й під прилавок  
Нічого сховати...

Борис СЛЮСАР.

#### ПРО «КУЛАЧНИЙ» СТИЛЬ

Порада для прихильника диктату:  
Не грюкай кулаком, свій гнів студи,  
Бо цим добитися можна результату  
Лише від автомата газ-води!

Валентина СТЕПАНЕНКО.

#### ДУМИ ДЕПУТАТСЬКІ

Верховна Рада галасує,  
То «за», то «проти» голосує.  
Крик, спірка, стінка пре на стінку —  
І дума депутат Назар:  
«Чи ж скоро прийдемо до ринку  
Через парламентський базар?..»



#### МИРА ПЛАТИ

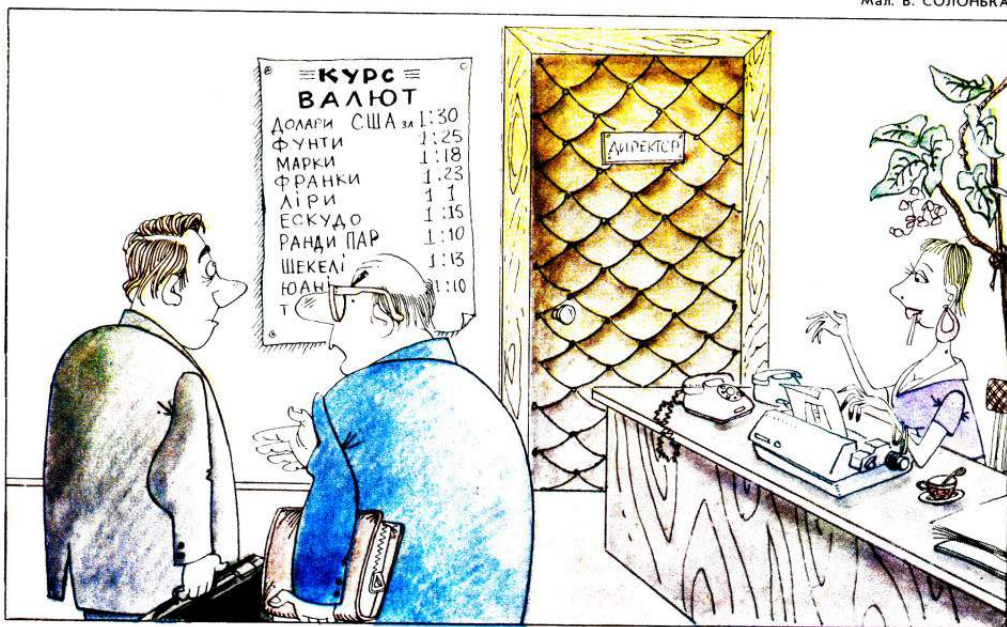
Ні, куплю Мусій не брат,  
Мусій не сквалний на «шабашку»;  
З усіх йому відомих плат  
Він визнає єдину — пляшку.  
Чи діду нарубає дров,  
Чи підвезе стару Палажку,  
За все йому виносять пляшку  
Ще й побажають:

— Будь здоров!  
(А щоб тебе взяла кондрашка...)

Я епітафій не плету,  
Проте на цвинтарну плиту,  
Як прийде час, поставлю пляшку.

Олесь ФЕСЮК.

м. Мелітополь.



— От хабарник! Зовсім знахабнів...

Мал. В. СОЛОНЬКА



Діють:  
ІВАН ІВАНОВИЧ — міністр  
ВАСЯ — народний депутат

Дія відбувається у кабінеті міністра.  
До кабінету вбігає ВАСЯ. ІВАН  
ІВАНОВИЧ схоплюється з місця.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Пронюхав?  
ВАСЯ. Пронюхав.  
ІВАН ІВАНОВИЧ. Ліквідувають?  
ВАСЯ. Іскри надії не лишають!  
ІВАН ІВАНОВИЧ. Я так і знав! (Заходив  
по кабінету). Дослужився до міністра, а мініс-  
терство — тью-тю! І кому воно поперек горла  
стало? (Зупинився). А може... Васю, може,  
переінакшать?

ВАСЯ. Як це?  
ІВАН ІВАНОВИЧ. Ну, комітетом назвуть  
чи якимось комісаріатом...

ВАСЯ (озирнувшись). Ви що, Іване Іванови-  
чу? Ринку завойовує пріоритет.

ІВАН ІВАНОВИЧ. То хай би поіменували  
Директорією ринку...

ВАСЯ (морщиться). Словечка у вас, Іване  
Івановичу... Комісаріат, директорія... Ще ЧК  
прилетіте... Старовиню від вас відгонить.  
Нафталіном. А чули ж, усяди кричать:  
історію назад не повернути!

ІВАН ІВАНОВИЧ. Так думай, Васю,  
думай! Я півгалузі вготив, щоб тебе депута-  
том обрали, а де віддача? Знав би, краще  
б свою кандидатуру висунув.

ВАСЯ. І позбулися б персонального авта,  
державної дачі...

ІВАН ІВАНОВИЧ. Міністерство лікві-  
дують — дачу віднімуть, авто — заберуть...

ВАСЯ. Вам до пенсії далеко?

ІВАН ІВАНОВИЧ. Ти на що натякаєш?

ВАСЯ. У пенсіонерів вашого рангу дач не  
забирають, авто хоч не персональне, але за  
викликом пришлють.

ІВАН ІВАНОВИЧ. А владу міністра?

ВАСЯ. Влади не буде. Так вона все одно  
переходить до підприємств. Ринку є ринку.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Ех, Васю... Як парла-  
ментарій, то ти годишся, а як господарник...  
Ніщо нікуди не переходить і не перейде.

ВАСЯ. Я вам як депутат заявляю...

ІВАН ІВАНОВИЧ. Васю, ринок — не мі-  
тинг, де людям можна лапшу на вуха вішати.

## Театр Перця



Там ти кричиш, що нема м'яса, бо бюрократи  
його поїли, — і люди вірять. Люди навіть не  
думають, що якби бюрократи жували день  
і ніч, то й тоді всього не з'їли б... А не буде  
м'яса на ринку, що співатимеш?

ВАСЯ. Ви мене не провокуйте. Нам чинов-  
ники не потрібні. Вони з'їдають бюджет!

ІВАН ІВАНОВИЧ. А депутати, Васю,  
святим духом харчуються? Ти сидиш на сесії,  
а зарплата йде... І депутатські нараховують...  
І командировочні капують... І проїзд у тебе  
безплатний... І ти, Васю, дереш горло про  
соціальну незахищеність малоімущих?

ВАСЯ. Так законом передбачено.

ІВАН ІВАНОВИЧ. То поясни своїм коле-  
гам-депутатам, що й міністр жити хоче... І під  
нього закон підвести можна... Ми ж одного  
поля ягоди.

ВАСЯ. Ви, Іване Івановичу, — гальмо в роз-  
витку ринку... І цим усе сказано.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Давай не будемо сварити-  
ся. Ти членів комісії переконував?

ВАСЯ. З кожним говорив. Як структурна  
одиниця в уряді ви зайві.

ІВАН ІВАНОВИЧ. А якщо я з усієї галузі  
зроблю великий кооператив?

ВАСЯ (здивовано дивиться на Івана Івано-  
вича). На якій підставі?

ІВАН ІВАНОВИЧ. А на якій підставі ви  
ліквідуєте міністерство? Де гарантія, що  
ваше рішення правильне? Хто і яку нестиме  
відповідальність персонально?

ВАСЯ (спалахує). Депутат — недоторкана  
особа. І рішення — колегіальні. Персональ-  
ної відповідальності немає. І взагалі такі  
запитання не для законодавчих мужів! Що  
ми постановимо — те ви будете виконувати.  
Нас обирав народ!

ІВАН ІВАНОВИЧ. За всіх не розписуйся.  
Як тебе обирали, я знаю. Річні фонди  
міністерства тебе обрали. Завіз дефіцитів на  
твій виборчий округ — і народ обрав. А якби  
не завіз?.. Я ж, Васю, можу резерви викорис-  
тати — і тебе відключить.

ВАСЯ. Багато на себе бере.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Васю, це ж не я —  
народ відключить.

ВАСЯ. Ми не за рубезжем. У нас не  
відключають.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Правильно. Там гроші  
висувають, гроші і назад засувають. У нас  
колись їх ЦК заміняв. А тепер, Васю, ми по-  
західному хочемо жити. На кого обіпрешся?

ВАСЯ (думає). Мабуть, на кооперативи, на  
фермерів...

ІВАН ІВАНОВИЧ. То я ж і кажу, Васю,  
можже, мені міністерство в кооператив реорга-  
нізувати? Такого ще не було. Підтримасш?  
А я — тебе...

ВАСЯ. Голосую обома руками!

ІВАН ІВАНОВИЧ. То ти пронюхай у комі-  
сії, як на це подивляться. Якщо вигорить,  
консультантом візьму, бо твоїх депутатських  
на прожиття не вистачить. Для ринку, знаєш,  
однаково, хто ти...

ВАСЯ. А як же ваше персональне авто,  
дача?

ІВАН ІВАНОВИЧ. Тоді в мене будуть  
гроші, Васю. І кооперативна влада. А влада,  
знаєш, як той пуд. Він і в Африці — шістнад-  
цять кілограмів. Мені, Васю, як тому варени-  
ку — в горщику чи в макітрі крутитися, аби  
в маслі. То як, пронюхаєш?

ВАСЯ. Аякже! Поки в нас усе дозволено,  
що не заборонено, ініціативно пронюхаю.

ІВАН ІВАНОВИЧ. Пронюхай, Васю,  
пронюхай ініціативно. А я за ціною не  
стоятиму. (Тиснуть один одному руки).

Завіса.

Анатолій ЖИТНИК.

Мал. В. ЧМИРЬОВА



— Давай ти мене викрадеш. А дружина потім за пляшку викупить...

## КМІТЛИВИЙ

ВЧИТЕЛЬКА: — Петрику, скільки  
буде сто помножити на два?  
ПЕТРИК: — А сотня стара чи нова?

Повідомив О. МЕЛЬНИК.  
м. Євпаторія.

## ЩО СТРАШНІШЕ!

Два сусіди сваряться:  
— Щоб ти жив на саму свою зар-  
плату!  
— А ти, коли я розлучусь, щоб  
одружився на моїй жінці!

Повідомив А. ЗУБКО.  
с. Н.-Стеланика  
Шевченківського району  
Харківської області.

## А ГІРШЕ НЕ БУДЕ!

Двох в'язнів засудили до страти.  
Сидять вони в камері, ждуть кінця.  
От один із них і каже:  
— Давай драпанем!  
— А гірше не буде? — засумні-  
вався другий.

Повідомив О. ЗЕТЧЕНКО.  
с. Велика Знам'янка  
Кам'янсько-Дніпровського району  
на Запоріжжі.

НАРОДНІ УСМІШКИ



# ЯКОЮ НОГОЮ ШТОВХАТИСЯ?

Зустрів я вчора Володимира Івановича. Поставив, як годиться, дружнє, традиційне запитання «Що нового?» і, не чекаючи відповіді, хотів уже на прощання розцілуватися. Але, виявилось, від нього так не втечеш.

Почав він із підірваного здоров'я, а потім буквально накинувся на ріст цін. «Ну, і хай собі ростуть», — подумки відповів я йому, оберігаючи свою свідомість від стресів. Я і тоді, коли у нас був найбільший у світі ріст продуктивності праці, не переймався цим, зберігаючи душевну рівновагу. Головне — уникнути позитивного чи негативного емоційного удару. Я, бачте, ще з дитинства затаїв, що коли б'ють, то воно однаково, чи позитивно, чи негативно. Пам'ятаю, у студентські роки ми не поділяли книжки класика; і мене дебетом в'яленою кетою на метр завдовжки рубнули по шії...

Ні, не згадаю до подробиць. Зосередитись завваж Володимир Іванович. Він якраз про коньяк говорить. Виписують той коньяк на продторг, а розливають у кнайпах під каву. Зауважте, по ресторанній ціні. У них це просто робиться — шльопнув калошею по етикетці, а ти, лемку, плати удвічі дорожче. Босота!

— Ясно — босота! — погоджуюсь я, уникаючи вказаного вище стресу.

А Володимир Іванович тим часом на колеса до автомобілів перейшов.

— Ти знаєш, скільки тепер коштують одне коло для моєї машини? Двісті шістдесят два! А раніше — шістдесят. Уявляєш?

Я — людина не без уяви. До того ж, у мене та сама модель автомобіля, що й у Володимира Івановича. І стоїть та модель роззута, тобто без гуми.

Якось розпрощались. Іду собі додому і думаю про те, як колись мене здоровезною кетою по в'язах зачепили. Це — для того, щоб зберегти душевний спокій. Все-таки давня біда не така разюча, не так ятрить душу, як оті штучки із калошами і коньяками. Але ловлю себе на тому, що не вберігся — раптом гума автомобільна почала лізти до голови. Сів у автобус, пересів на трамвай, потім — нава-

ки. Не можу позбутися враження. Ні транспортна давка, ні тимчасові труднощі з посадкою не відволікають. «Це ж, якщо я раніше за двісті п'ятдесят повністю взував своє авто, — снується у підсвідомості, — то ниньки і на одне коло не вистачить».

Мотаюся вулицями, заходжу в платні туалети, прицинюю до кооперативних ковбас — не бере: у голові крутиться коло. Одне, бо на інші три не маю. Виснажений і зденерований прибавив додому. Заліз у ванну. З гарячого крана тече зима, як зі стріхи, вода. Навіть не обурююсь. Не бере, не розвіює стресового настрою. А те, що це стрес, і коневі, як каже знайомий митець, «понятно».

Влігся на диван. І добре зробив. «Одне коло, — думається, — то й дідько з ним, аби спокую не втрачати. На дачі є тачка. Зніму з неї друге. Зроблю самокат на підшипниках і — нема проблем».

Заспокоївся. Коли це раптом стріль десь у скроню неспрошене запитання: а якою ногою відштовхуватися? Аж розсердився. У дитинстві їздив же, і добре виходило. Але якою — лівою чи правою — штовхав, чисто забув. А це, прошу вас, має неабияке значення для прудкості руху.

Спитав у дружини, але вона молодша за мене, знає мене у більш зрілому віці, ніж самокатний. Та й запитання не зрозуміла — покрутила пальцем біля скроні, натякаючи на мої розумові здібності. Не буду сваритись. Головне — душевна рівновага.

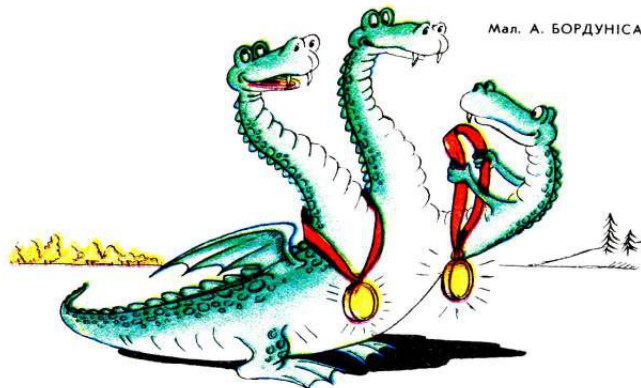
Подзвонив до однокласника по першому «Б». Але де той згадає, як у нього п'ять плюс п'ять не виходило. Через свою пам'ять сидів у першому, аж поки той не здобув для порядку літеру «Д» — нове покоління намножилося.

Живу і нервую. І, головне, знаю, що цього не можна і не варто робити. Худну на очах. А оце надумав звернутися до громади: може, хтось пам'ятає мене малим і зауважив у ті далекі роки, якою ногою я штовхався на самокаті? Допоможіть, люди, відгукніться!..

В. ПАЛЬЦУН.



— Дівчата, це я взяла халтуру додому!



Мал. А. БОРДУНІСА



Мал. В. СОЛОНЬКА

## АФОРИСТИЧНІ АКОРДИ

Ратицями гупають частіше тоді, коли нічим уже впиратися...

Головне у генеральній лінії — не збитися на пунктирну!..

Ще недавно вся мирна праця радянських людей була військовою таємницею...

Парадокс буття: королі голі, а одягнуті з голочки.

Парадокс обдарованості: чим більше дано, тим важче усім це доводити.

Леонід СУХОРОУКОВ.



Одна з найпотворніших родимих плям розвинутого соціалізму — гігантотоманія — уже, здається, таки благополучно спустила дух. Дошкандибали й ми врешті до розуміння того, що, зокрема, в сільському господарстві нам потрібні не тільки багатотонні сталеві монстри, здатні переорати Уральський хребет і Карпати, а й невеличкі, маневрені, економічні жучки-трудівнички, легкі й зручні для роботи і на неозорих агробезмежжях, і в компактних фермерських господарствах та на скромних присадибних ділянках, які здатні забезпечити нас першосортними помідорами-огірками, картоплею і ковбасами значно краще, аніж тисячогектарні, по вуха забур'янені колгоспи й радгоспи з півтора десятками калік на полях і на фермах та прекрасно вгодованим роздутим конторським штатом.

Словом, аби не відстати від часу, уряд республіки дав відповідне бойове завдання Харківському тракторному заводу. І — закрутилася машина! Запрацювала конструкторська думка, забили фонтани сміливих технологічних рішень... Правда, в печерних умовах украй розбалансованої економіки на акуратність постачальників сподіватися годі. Не ті часи. Кругом — повна економічна незалежність і цілковита самостійність. На держзамовлення тракторо-



будівників усім, окрім уряду, глибоко начхати. У кожного — своє держзамовлення, з яким спробуй упоратися: немає гвинтиків, болтиків, шурупчиків, прокладочок. А інші мізкують не над тим, як би то, скажімо, нового робота запустити, а як би обмінити гасчку на маечку, аби не змерз за верстаком слюсар Петро і не послав усіх дуже далеко.

Отож і налагодь тут нормальний конвейер, якщо луганці затримують корпуси роздавальних редукторів, петропавлівці не відвантажують малолітراجних двигунів, херсонці з білоцерківцями — всякого іншого начиння і так далі... Та й не в наших правилах це — швидко переорієнтуватися на випуск нової продукції. Від цього вміння, властивого хіба що отій, наскрізь прогнилій капіталістичній економіці, нас наполегливо відлучували протягом семи десятиліть... Тож нічого дивуватися, що

кожний харківський мінітракторець народжувався, вважай, як дорогоцінний ювелірний виріб, — вручну. Скільки тих чотирикільсних селянських помічників удалося склепати отаким робом, експериментуючи над кожною шайбочкою, неважко здогадатися: замість обіцяних двох тисяч за рік ледь-ледь спромоглися на тисячу...

І все ж, на превеликий загальний подив, у кінці року тракторобудівники бадьоро відрапортували: урядове завдання — виконано! Отак! Виходить, не перевелися таки ще у нас славні робітничі традиції? Іще міцне робітничє слово!..

Гм-гм, і все-таки: як, яким чином? Е, воістину безмежні можливості соціалістичного способу виробництва! Не всі, ще далеко не всі його переваги розкрито, не всі приховані резерви вичерпано! Хочете знати, де відкопали оті резерви? Нізащо не здогадаєтеся! Ану нахи-

літь ближенько вухо... Да-алеко! Аж у Китаї. Так-так, саме там, як несподівано виявилось, криються величезні можливості для оперативної перебудови нашого тракторобудування!

Хоча, якщо вже по щирості, — то яка там, у бісового батька, перебудова... Харків'яни просто взяли та й, недовго думаючи, «штовхнули» за кордон сто тридцятьеро своїх могутніх новесеньких Т-150 (як уже їм вдалося їх туди сплавити — секрет фірми!). А натомість одержали від метких працівників китайців оту саму тисячу маленьких тракторців, якої так не вистачало до плану.

Адміністрація заводу, правда, соромливо замовчує, скільки ж тисяч конвертованих юанів вона виграла на цій блискучій операції. Залишається здогадуватися, що — м'яко кажучи, небагато. У такому разі, хочеться й собі підкинути ідейку: а чому б нам, як розвинутій індустріальній країні, та не вивозити за кордон металобрухт і залізну руду?! А слабкорозвинені країни навзаєм постачали б нам сучасні машини, роботів, електроніку? Не вельми, звичайно, густо, але щось би та й нам перепало від тої цивілізації...

**В. СУБОТА,  
І. НЕДІЛЯ.**

м. Харків.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА



**ФРАЗИ**

- При соціалізмі ми ще й не жили, а скільки вже пережитків!
- Діти за батьків не відповідають. Просто розплачуються.
- Статистика знає все. Але й ми про неї дещо знаємо.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

## ЧЕКАЛИ АВТОБУСА...

ГУМОРЕСКА

Чекав автобуса. Автобуса не було. Підійшла жіночка:

— Пане, довго чекаєте?  
— Ні, — відповідаю, — тижнів два.

— Це ще недовго, — заспокоїлась пані. — Я одного разу місяць прочекала.

За жіночкою молода пара підійшла. Обнялись, поцілувались. Хлопець на годинник подивився:

— Панове, якщо щось, — ми без черги. В загс записуємося. Подружка моя вже місяць вагітна, зареєструвати шлюб треба...

За молодую пару дідусь-пенсіонер прищутильгав, за ним — хлопчик-піонер, потім — дядько-міліціонер.

— Мітингуйте? — строго запитав.

— Ні, чекаємо автобуса, — відповів піонер.

— А-а-а, — задоволено кивнув міліціонер і, поплескавши гумовим кийком по халяві чобота, пішов.

— А чого все-таки автобуса нема? — поцікавилась пані.

— Ліміт на бензин зрізали, — пояснив піонер.

— Я давно казав, — насупився пенсіонер, — що це до добра не доведе. Ось колись була дисципліна: на п'ять хвилин запізнився і... А зараз?

Усі замовкли.

— Здається, дощик починається, — порушив тишу піонер.

Дош був густий і кислотний. Повіяло прохолодою... Одинокі птахи повільно летіли на південь. Автобуса так і не було.

— Так далі продовжуватись не може, — не витримала пані. — Треба мітингувати.

Знайшли трибуну. Першою виступила пані. За нею — дідусь-пенсіонер, потім — хлопчик-піонер.

З'явився міліціонер.

— Мітингуйте? — строго запитав він.

— Мітингуємо, — відповів піонер, — але мітинг санкціонований, ось... — показав на молодую пару.

— А-а-а, — заспокоївся міліціонер і, поплескавши гумовим кийком по халяві чобота, пішов.

...З неба падав густий чорний сніг. У подружки молодого хлопця почалися пологи. Хлопчик народився рожевий і весь час плакав.

— Він плаче тому, що хоче стати піонером, — розсудив хлопчик-піонер.

— Точно, — згодилась молода пара.

— Коли я був маленький, я теж плакав і хотів стати піонером, — вступив у розмову дідусь-пенсіонер.

— Здається, весна починається, — перебила пенсіонера пані.

Усі подивились на небо. Через смог визирало сонце. Потекли струмки. Підбіг міліціонер.

— Мітингуйте? — строго запитав він.

— Ні, чекаємо автобуса, — відповів хлопчик-піонер.

— А-а-а, — позіхнув міліціонер і, поплескавши гумовим кийком по черевикові, пішов...

— Мамо, я хочу додому, — заплавав новонароджений.

— І я теж піду, — сказала пані.

— І я, — махнув рукою дідусь-пенсіонер.

— Я також, усе одно до школи запізнився, — зітхнув хлопчик-піонер.

Усі розійшлися. Під'їхав автобус.

Василь ОЛІНИК.

м. Долина  
Івано-Франківської області.

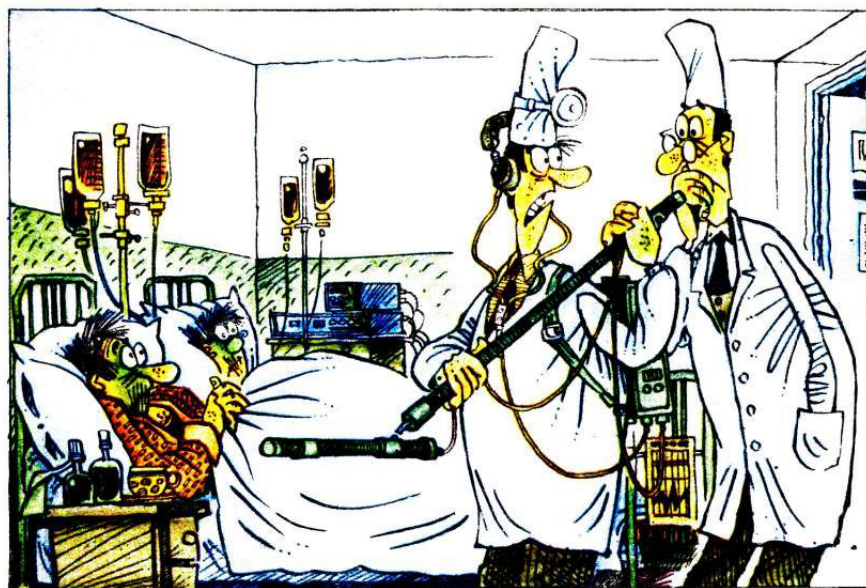




— Петюню, а ковбаса, якою ти отруївся, уже подорожчала втричі...

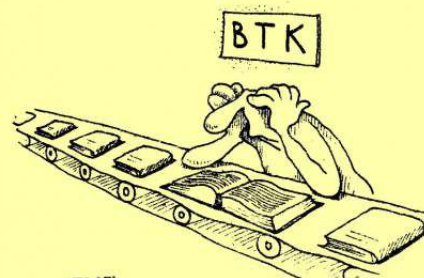
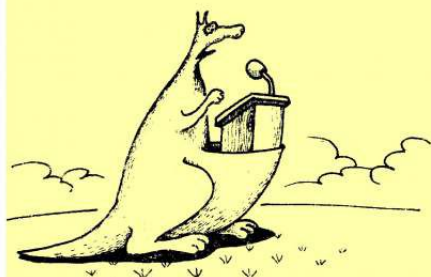
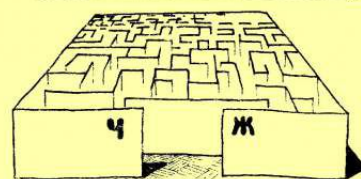
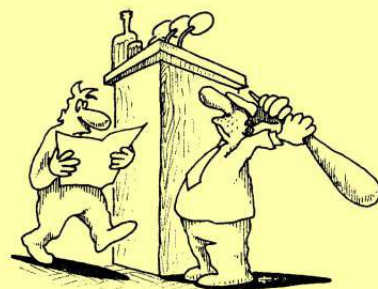


Мал. О. ГУЦОЛА



— Розумієш, був один-єдиний скальпель на всю лікарню — і той комусь зашили...

Малюнки С. ФЕДЬКА





# 3 шиферниці ПАРКАНОМ



Різні парки можна побачити в Сватовому. З цегли і каменю-черепашнику, з дерева і металу, з хмизу і лози. А цей, на вулиці Розумного, — з листів дефіцитного шиферу, поставлених «на попан» і змонтованих на металевому каркасі. Дивовижний шиферний паркан висотою близько двох метрів обіймає цю земельну ділянку площею 1015 квадратних метрів! У відомий народний пісню після констатації поганого видимості через туман повідомляється, що все-таки видно дуба зеленішого. Зблизка ж жінка ще й розгледіла криницю, з якої діла воду брала. А за шиферним парканом по вулиці Розумного і зблизка нічого не побачити. Ні двоповерхового терена в готичному стилі, ні автогаража під ним, ні літньої куку, цегляної «лядки» дозимою метрів п'ятнадцять. Суцільний високий паркан надійно прикриває все це від стороннього ока. Проте від людей, як відомо, приховати щось важко. Отже і пішли гуляти ністом нездорові розмови:

— Хто це таку казкову віллу зводить?

— Тс-с-с... Другий секретар райкому партії Гвоздюков.

— Віктор Михайлович! Той, що раніше був директором птахокомбінату? Той самий.

— Ай-я-я... Видно, не має де жити, біденький.

— Та ні, має. Державну трикімнатну квартиру на двох із дружиною. Та, мабуть, тісно стало, не помирився.

— От і пальцем в небо, шановний! Цей особнячок Віктор Михайлович споруджує не для себе, а для сина Дмитра — студента другого курсу Луцького сільгоспінституту.

— Гм, студента? А якщо ж його пошлють в інше місце?..

— Не будьте наївним. Та якщо й пошлють, нікуди не дінеться, все одно повернеться колись до гніздечка двоповерхового. І заїде до гаража власним лімузином, якого, правда, в нього ще нема. Але буде!

— А поки що старший Гвоздюков ставить там своє авто?

— Таке скажете! Він ставить його у гаражі під своїм будинком.

— Так у нього, виходить, уже два гаражі?

— Не два, а три! Третій відбудує у двохстах п'ятидесяти метрах від свого квартири.

— А це не дуже жиро для однієї людини?

— Точнісінько так запитали у Гвоздюкова і народні контролери. А він їм: «Не жиро! Один гараж — то для мене, другий — для дружини, а третій — для сина!»

— Оце людина з розмахом! Чи не про таких людей поет, пам'ятаєте, сказав: «Гвозди бы делать из этих людей — крепче бы не было в мире гвоздей!»

Та, виявляється, другий секретар райкому партії — не єдиний такий «гвоздь» у Сватовому. У спорудженні шикарних котеджів, зловживаючи службовим становищем, з партиним лідером досить успішно змагається заступник голови виробничого агрооб'єднання І. П. Путенко і начальник районного відділу внутрішніх справ С. П. Ющенко. Якщо Гвоздюков зводив

терем «для сина», то Путенко — «для батька-пенсіонера», і тільки Ющенко — «для себе». Але всі — такими методами і темпами, що радювому смертному — зась.

Том група ветеранів партії, війни і праці тричі зверталася з листами у вищі інстанції. І щораз із різним ефектом.

Перша комісія, перевірявши наведені у листі факти, зробила висновок, що фактів таких нема. Що ні Гвоздюков, ні його сусід по будівництву Ющенко, ні забудовник по вулиці Фурманова — Путенко — «не зловживали», «не порушували» будматеріали жували «в торговельній мережі, а також у господарствах району» на законній підставі, що «фактів фальсифікації при оплаті матеріалів та їх транспортуванні, вилісванні за оптовими цінами не встановлено». Одне слово, повний ажур!

Друга комісія в основному розв'язала загадковий туман навколо котеджів. З'ясувалося, що виконком Сватівської міськради спочатку виділив Гвоздюкову-молочодному ділянку в 600 квадратних метрів. Стільки ж відчиркнули і Ющенко. Однак, зглянувшись на їхні слізані прохання, удачі-утрні розширили їм володіння, грубо порушивши статтю 88 Земельного кодексу УРСР.

Гвоздюков-старший стався для сина від душі, вів будівництво з царським розмахом. На будівництво майданчик було завезено 55,5 тисяч штук цегли, 63 тони щебеню, 20 тонн піску, 15 тонн цементу, 23,4 кубометра пісу та

піломатеріалів, 350 листів шиферу. І як завозилися та оплачувалися? Іще будучи директором птахокомбінату, Віктор Михайлович завіз із Рубежанського заводу будматеріалів чотири автомобільні силкатні цегли (звичайно ж, за дорученням свого підприємства, хоч у бухгалтерських документах птахокомбінату цієї події чомусь ніяк не відбито). Майже аналогічно заготовилися інші матеріали. Бетон, наприклад, завозявся в міру потреби без оплати транспортних витрат, за сміхотворно низькою ціною — по 11,3 карбованця за кубометр, на чому пересуна колона втратила близько п'ятисот карбованців.

Не меншою діловитістю та винахідливістю відзначилися й номенклатурні забудовники — С. П. Ющенко та І. П. Путенко. За символічними цінами і в необмежених кількостях тягли, везли, брали, де що могли. Тим-то вирок другої комісії прозвучав з усією категоричністю: «Перевірка показала, що вивчені керівники використовували службове становище з корисливою метою...» Своєю довідку члени комісії надіслали Сватівському райкому партії, райвиконком, УВС обласного комітету для відповідного реагування.

Але відповідного реагування не було. Можливо, тому, що в ході перевірки Гвоздюков вніс у касу аж 472 недосплачених карбованців за бетон, а Ющенко — 518 крб., 40 коп. — за цеглу!.. Хітма. Але тільки після третньої фундаментальної перевірки у повітрі нагріт запала грозою. Особливо для Гвоз-

дюкова. Його бурхливу будівельну діяльність мав обговорити пленум райкому партії.

Та ще до початку пленуму один із авторів листів С. М. Радомський, ветеран партії, війни і праці, учасник парадів Перемоги у Москві, став об'єктом підвищеної уваги тасмичних «доброзачинців». У його будинку щодня лунали телефонні дзвінки. Йому погрожували розправою, якщо він «по-хорошому» не прининить своєї участі у цій справі. А дружині Сергія Михайловича подзвонили від імені лікаря, щоб вона терміново виїхала до Вибора: «Ваша дочка Галина потрапила в аварію і лежить при смерті». Інформація, на щастя, виявилася фальшивою...

Пленум звільнив Гвоздюкова від обов'язків секретаря райкому і вивів його зі складу райкому. У партії, попри всі його побоювання, такі залишилися. Матеріали ж останньої перевірки було передано в прокуратуру області. Звідти їх перевірили до Сватівської прокуратури. Але остання щось не дуже зацікавилася такою радювою справою: подумавши, поздовживали керівні товариші владою! А хто б на їхньому місці утримався!..

... А тим часом... Тим часом В. М. Гвоздюков уже продав один із трьох гаражів. І ричка Красна, дялячись на хороми за шиферним парканом, ще бились червоне.

В. НЕМЧЕНКО.

Луганська область.

## ІРОНІЗМИ

● Відпускав жарту за зниженими цінами.

В. БОГВ.

● Ів начальство очима і все життя був ситим.

С. ПАСТУШЕНКО.

● «Гірко!» — кричали молодим. Побажання справдилося в старості.

А. ПАСТЕРНАК.

● Якщо брехня має короткі ноги, то чому вона так далеко заходить?

М. КОСТИВ.

## ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

### ПРОТЕСТ

Я народився,  
мов заїчка,  
мов сам від себе.  
Володимир ЗАТУЛИВІТЕР.  
Збірка «Пам'ять глини».

Не знаєм, як родилися  
Ви, Поете,  
Ми ж  
Масмо і матінку, і тата.  
В родині Вашій  
може, є секрети,  
Але до чого ми тут,  
зайченята?!

Олександра САМАРЦЕВА.

### ЧОГО...

Такий я ніжний, такий тривожний...  
В. СОСЮРА.

Чого такий я світлий і тривожний...  
В. КРИЩЕНКО. 1980 р.

Чого тривогу (не похмуру!)  
Відчув раптово, друже, ти?  
Візьми та погортай Сосюру —  
І зможеш відповідь знайти.

### МАРНІ СТРАХИ

І боїться вірш мій у дорогу,  
Досі непідкований стоїть.  
О. ЛУКАШЕНКО.

Ти не бійся за дитя своє:  
Прийде час — і критик підкує!

Олеся ЮЩЕНКО.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА



## БОГДАНОВА ВІДПУСКА

Півмісяця не дув і в ус,  
А тут напало на Богдана —  
Дістав плаща, шука карту,  
Пакує чехолдана.  
Забідалися старі:  
— Яка ото причина,  
Що це до світу, до зорі  
На станцію біжить дитина?  
Пожив би ще якийсь деньок,

Як роблять інші діти,  
Пішов би з батьком на ставок,  
Із матір'ю присів погломоніти...  
— Причина тут одна,  
Озвався дідусь сердитий:—  
Доли вчора кабана —  
То що ж Богдану ще у нас робити?..

Віктор ЛАГОЗА.

## Вибрики Тереса

Як пішов я до куми,  
То забув там постолити...  
Ш. Н-чук  
з Рівненської області.

— Добре, що не штаби, бо тепер нас не  
виручив би жоден промтоварний магазин.

Пасльонові, кажуть, яд.  
Не можна палити,  
Завдають багато вад.  
Щоб нам довше жити.

С. Ш-туй  
з Миколаївщини.

— Ви, як ніхто до цього, дуже тонко  
підмітили: чим більше вад — тим довше  
життя.

Як недавно побував на ювілей,  
Гори ікри, коньякових вин алеї...  
С. К-ко  
з Києва.

— Везе ж людям. Де б оце й собі  
прогулятися по такій алеї?

В ЛІКАРНІ

Шутка

— Ви, дідю, вже не хворі,  
Ви зовсім вже здорові,  
Здається ліки помогли,  
Казала лікар старикова.  
— Авіажок вони допомогли,  
Мовляв старик з усмішкою вдячною.

А. Б-нов з Одеси.

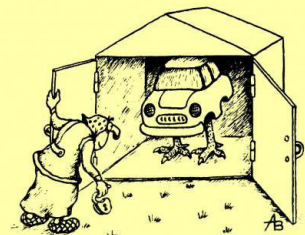
— Від такого вірша-шутки  
Читаєш смішно жутко.

Тут я відступлю читачу  
І скажу, що Федір наш  
Грубоку й піч умів гарчати.  
Вмурувати уміти найкращ.

В. М-чук  
із Хмельниччини.

— Крац не придуми!

Малюнки В. АДАМОВИЧА



ВИСТАВКА СОБАК

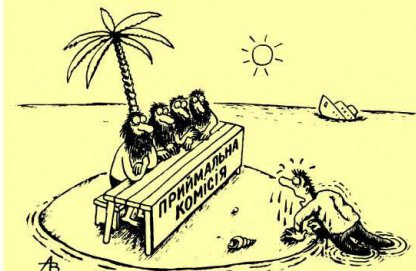


АВ



ТРЕТІМ  
БУДЕШ?

АВ



АВ



Мал. О. ГУЦОЛА



## ІРОНІЧНІ ФРАЗИ

● Аби міцно стояти на ногах, не обов'язково мати розумну голову.

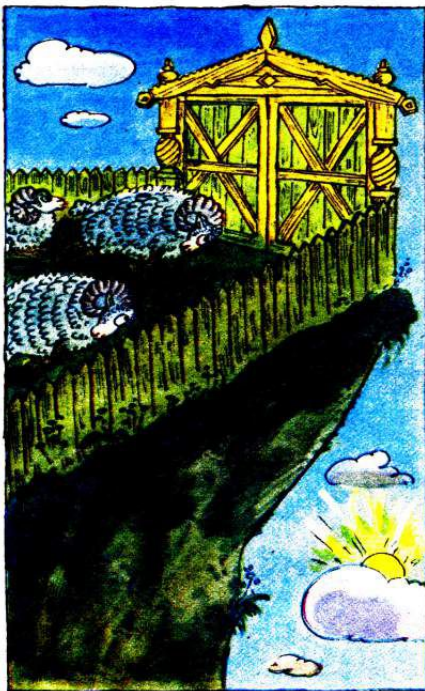
● Навіщо лізти в душу тоді, коли вона порожня?

● Якщо мовчання золотого, то що ж тоді гласність?

● Ніколи не відкладай на завтра те, що можна купити сьогодні.

сміт. Кам'яний Брід  
Житомирської області.

Федір РЕТЬМАН.



Мал. Ю. СЕВЕРІНА

## НА ГОРОДІ БУЗИНА...



### Телеміст Великі Городи — Нью-Ранчо

На екрані порожня студія. Летить м'яке світло. Звучить веселий гопак, що невимушено переходить на запальне кантрі...

Енергійним кроком з'являється ведучий і нещиро бадьоро вигукнує: «Як багато цікавих подій в ці хвилюючі дні, як весело й гарно на душі. От зараз, любі друзі, ви станете свідками захоплюючого видовища — телемісту поріднених селищ: Великі Городи — Нью-Ранчо. Там, за океаном, у студію вже прибув відомий у Канаді підприємець, магнат і наймач містер Пітер Шеффчук. Ну, а я хочу вам репрезентувати його сьогоднішнього візаві й друга — бригадира городньо-тваринницького колективу ордену Перебудови колгоспу імені Світового плуралізму Петра Шевчука».

До студії заходить круглолидий кремезний вусань і боязко всідається в фотель. Умить чудеса електронної техніки ділять екран навпіл, і праворуч ми бачимо заокеанську студію. Там — Пітер Шеффчук. Він неймовірно схожий на свого візаві, проте в значно кращому костюмі і з сигарою в зубах.

— Добридень, шановний містере бригадире!  
— Звіть мене просто дядьком Петром.  
— О'кей! Тоді зви мене д'ядьком Пітером. Як справи?

Петро, кречучи, намагається знайти щось у кишенях. Оператор злякано відвертає від нього камеру.

— Я чув — цього року ви виростили найвищий за всі роки врожай бузини!.. — поспішає на підмогу Шеффчук.

— Це точно.

— Так? Але тоді я не розумію, чому зараз у нас в усіх кутках країни ладнають благодійні посилки бузини й відправляють літаками до вас?

— Тут така, розумієш, річ. Накази-укази великого столичного дядька у нас нині ні в місті, ні в городі до пуття не виконуються. Кожен дядько в районі сам собі пан. Ось частина врожаю й втрусила, всушилася й недоїхала...

— Але ж це неподобство. У нас такого немає.

— А у нас зате вашого поганського сексу немає.

Я про це в попередньому телемісті чув.

— До чого тут секс? Як у нас мовиться: на ранчо бузина, а в Торонто — дядько.

— Та до того, що всі наші проблеми з бузиною через секс та закордонне кіно. Мені про це один письменник із Москви оповідав.

— Та гаразд, д'ядько, годі сперечатися. А як у вас із бізнесом?

— О, бізнес у нас якраз у пошані: про це всі газети пишуть, депутати говорять.

— Ну і які?

— Я ж кажу: пишуть і говорять.

— А роблять?

— Та важко це.

— Що там важкого? Давай спільне підприємство відкриємо. Я вам такі машини постачатиму, такі сховища побудую — вся бузина у комори потрапить... То що, згода?

— Так я, коли щиро — не проти. Просто — боюся: який-небудь депутат-вояк у зв'язках із ЦРУ звинуватить.

— А хіба у вас у парламенті лише вояки?

У цей час глядачі бачать, що ведучий штовхає під столом ногою й вставляє своє:

— А зараз саме час символічно поговорити про взаємодопомогу й співробітництво.

— Справді, Пітере, — каже Петро, — ви нам гуманітарних посилок більше не надсилайте. Вони однаково до людей не потрапляють.

Ведучий втягує голову в плечі й прожогом вискакує із студії.

Петро й Пітер вибухають реготом і тиснуть через океан в ефірі один одному руку.

— Будемо дружити!

— Будемо, коли у нас переможуть бізнесмени і здоровий глузд...

Екраном біжить титри. Звучить запальне кантрі, що невимушено переходить у веселий гопак.

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

Знаєш, хто у Новопраській середній школі проводить профорієнтаційну роботу з учнями? Керівники місцевого колгоспу «Прогрес». І проводять її настільки успішно, що жоден учень після закінчення навчання не хоче бути... колгоспником.

Посуди сам. Працювали минулого літа юнаки та дівчата нарізні з дорослими на збиранні буряку. А оплата вийшла — різна. Бо голова колгоспу В. М. Михнюк посилається, бачте, на те, що працювали учні не за угодою, а просто так. Хоча «просто так» працювали на тих же буряках і дорослі бригади. А отримали цукру та грошей як і належить.

А може, тут криється зовсім інше? Скажімо, несплачені учням гроші підуть на придбання комп'ютерного класу, який колгосп уже другий рік обіцяє подарувати школі?

### БАТЬКИ УЧНІВ.

Олександрійський район  
Кіровоградської області.

Кажуть, що назва вулиці якимось чином впливає на характер тих, хто ходить по ній або мешкає. В усякому разі, я починаю в це жимоволі вірити.

Уже не один рік громадські міста Комунарська просять керівників міськвиконкому поміняти назви вулиць Електрична, Бетонна, Асфальтова на якісь милозвучніші назви або

## Друже Перче!

дати їм справді імена видатних людей — письменників, композиторів, митців, чия діяльність хоч-якось пов'язана з історією міста. Але наші керівники залишаються неприступними, як залізобетонна фортеця. Або і того гірше. Позаяк дивляться на такого роду прохачів, як прокурор Вишинський на класового ворога. У нас, до речі, ще і досі зберіглась у місті вулиця, яка носить ім'я цього нелюдя.

М. ТАРАСЕНКО.

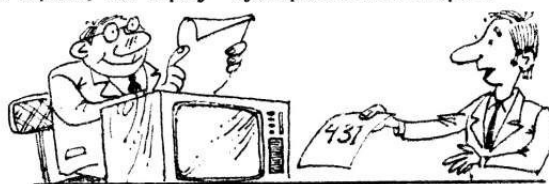
Луганська область.

Якщо українському телебаченню раптом не вистачатиме ведучих для розважальних передач, хай одразу

звергається до Фастівського управління торгівлі. Ох до чого ж дотепні люди працюють там! Може, хто і погодиться на роботу за сумісництвом.

На початку 1990 року записалась я на чергу на кольоровий телевізор при Фастівському управлінні торгівлі. Мене запевнили, що не mine й шести-семи місяців, як я стану його власницею. У січні вже нинішнього року я нагадала торговельникам про себе. Вони запевнили, що мої хвилювання даремні і у квітні-травні я таки буду ошасливлена дорогою покупкою.

Та ось відкриваю нашу місцеву газету «Перемога». А там начальник управління торгівлі Н. А. Грегуль пише, що за останній час торговельними закладами міста було отримано 806 кольорових телевізорів і 450 з них було продано згідно з чергою.



Ну хіба не смішно, Перче, читати таке, коли черга моя за тим списком 431? Так хто ж дивиться мій телевізор?

А. АНТОНОВА.

Київська область.

Яку газету сьогодні не розкриєш — всюди пишуть: «Караул! Наступ на гласність! Немає паперу!» А я оце купив вішалку для рушника, яку випустив Дніпропетровський орден Трудового Червоного прапора тепловозоремонтний завод, і переконався: підстав для паніки немає. Бо якби було сутужно з папером, то до цієї вішалки не додавали б ярлик розміром 12,5×30 см. На ньому майже в натуральну величину намальовано ту вішалку й величезними буквами: назва підприємства, адреса, артикул, місце для штампів ВТК та дата випуску. (Щоправда, ні штампів, ні дати на ярликові немає).

І я оце подумав: якщо на своїх документах ремонтники малюють у натуральну величину й тепловози, то скільки паперу повинно у них бути. Одне слово, Перче, коли не стане тобі на чому друкуватися, то знаєш, до кого можна звернутися по допомогу.

І. А. ТЕРЕЩЕНКО.

м. Ніжин.



Турботлива білочка, збираючи по лісу гриби, так захопилася, що й незчулася, як схопила її хитра лисиця.

— Я тебе з'їм,— сказала руда розбійниця.

— Ну, що ж,— каже білочка,— їж. От тільки погано, що я не встигла гостей погостувати.

— Яких гостей?

— Розумієш, прилетіли до мене в гості чотири тетеруки. А вдома саме нічого немає. То я оце й кинулася збирати гриби...

Зачувши це, лисиця подумала і, смачно облизнувшись, мовила:

## ХИТРА БІЛОЧКА

КАЗКА

— А чи не можеш ти покликати своїх гостей на землю? Хочу послухати їхній спів. Страх люблю, як тетеруки співають,— хитро закотила вона очі під лоба.

— Чого ж не можна. Вони з великим задоволенням покажуть свій талант

такий розбірливий слухачці, як ти,— відказала білочка. — Зараз я їх покличу.

Лисиця розімкнула зуби, й білочка миттю опинилася на дереві.

— Знаєш що,— гукнула вона звідти рудохвостій,— я думаю, буде краще, як тетеруки заспівають тобі згори. Так їхні голоси лункіше розлягатимуться по лісу!

Та й пострибала до свого дупла. Тільки тоді лисиця зрозуміла, що спіяла облизня.

Віталій КОНАВЧЕНКО.

## ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Звір, що схожий на кота,  
Всіх розгублено пита:  
— Загубив я м'який знак,  
А без нього жити як?  
Ще захочуть мами ваші  
Наварити з мене каші!

[Рись — рис].

Перед «І» поставте «Р» —  
Землю ритиме тепер.

[Кіт — кріт].

Чи правильно читаю слово,  
Чи навпаки читаю я,  
Але у мене знову й знову  
Виходить хлопчика ім'я.

[Пилип].

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

## ВЕРТОЛІТ

На траву біля воріт  
Приземлився вертоліт.  
Розчепірів довгі ноги,  
Настовбурчив чорні роги.  
А посидівши хвилину,  
Погурчав кудись вздовж тину.  
— Прилітай,— кричу услід,—  
Мій рогатий вертоліт!

А подумайте, малята,  
Що за вертоліт рогатий?

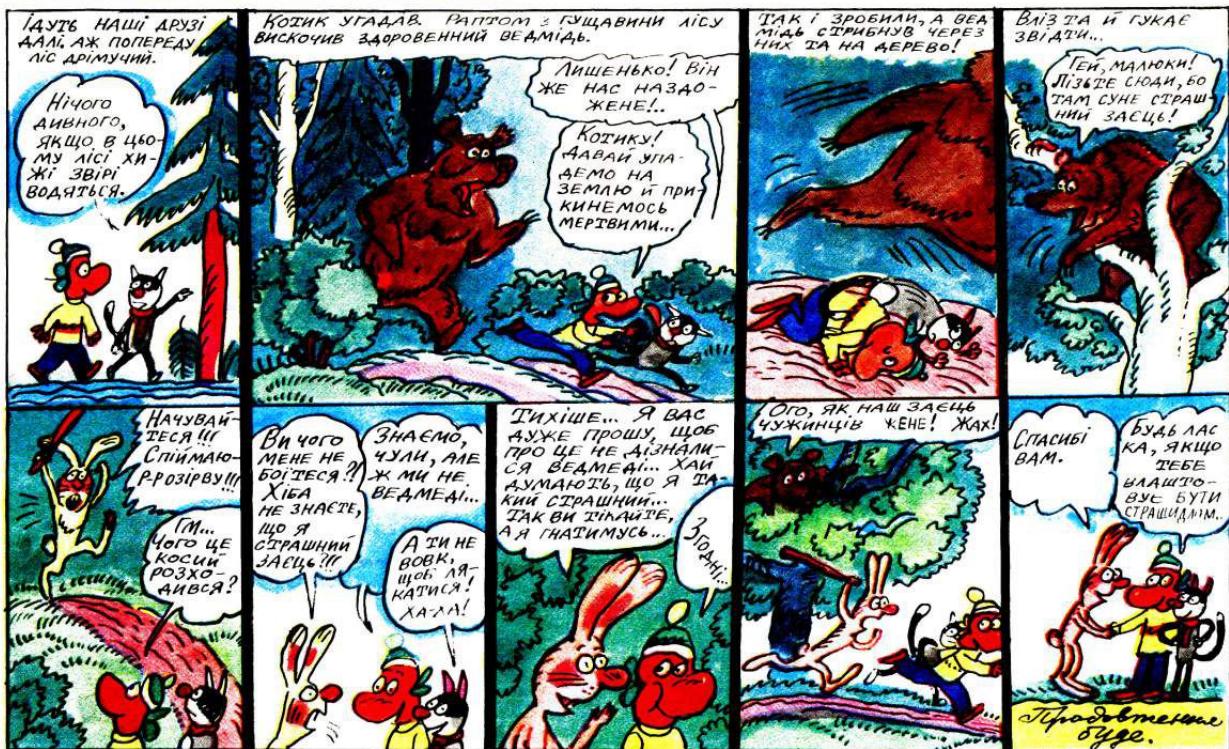
[Жук-рогач].

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

З «І» — на сонці спинку гріє  
І про сіру мишку мріє.

Анатолій Василенко

КРАЇНА НЕВИЛИЦЬ

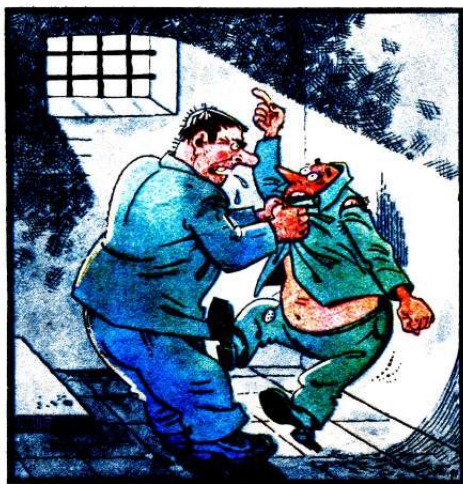




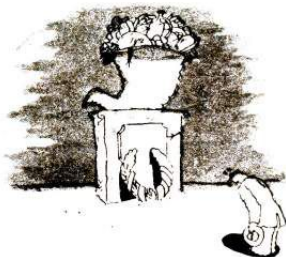
Мал. Г. ГАЛУШКИ



Мал. М. ГІРГЕЛЯ



— Не треба було давати!..  
— Не треба було брати!..



Мал. А. ШАВЕЛЯ



Мал. Б. БОНДАРЕНКА



Мал. П. КОЗИЧА



Мал. Д. КАЛАДЗІНСЬКОГО



Мал. М. ЛЕЗІЧА

**СТРАШНО ПЕРО  
НЕ В ГУСАКА...**

(3 об'яви).

(Із записки на воротах).

**(3 об'яви).**

(З виступу на суді).

«До політзанять треба готуватися, а вона не хоче. Отож і вішає лапшу».

«Такі, як він, у борозні відстоюють ідеали комунізму».

**(3 райгазети).**

Надіслала Г. МОГИЛЬНИЦЬКА.

Вітер удачі на цій виставці напи-  
нав вітрила донецьких художників  
Дмитра Бондаренка і Сергія Сави-  
лова (відповідно I і II премія  
у розділі «Людина і океан»). Серед  
робіт на вільну тему — третє місце  
у киянина Юрія Кособукіна.

Як кажуть моряки, так тримати!





## ПОДОРОЖУЙТЕ В ЛІЖКУ!

Усі ми з дитинства пам'ятаємо казку про Івана-дурника, який, сидючи на печі, мандрував по світові. І от завдяки досягненням сучасної науки, ми нарешті зрозуміли, що казкова піч — ніяка не фантастика, а Іван — зовсім не дурень. Навпаки, те, що він робив, сьогодні цілком науково може пояснити телепортація.

Телепортація — миттєве пересування людей у просторі. І зовсім не має значення — на ракеті ви пересуваєтесь, літаком, автомобілем чи, скажімо, сидючи на печі. Уявіть, які перспективи відкриваються перед нами. Особливо сьогодні, коли, приміром, «Інтуристи» обслуговує переважно тих, хто має валюту, а всілякі туристичні кооперативи можуть запропонувати щонайбільше — це прогулянку на який-небудь краківський базар, де турист продасть, наприклад, бензопилу, а купить, наприклад, блаженку спідничку чи не дуже нові штани. А додати сюди проблеми з паспортами та візами, митницькі перешкоди. А дорожнеча на транспорті!

Тут же — влігса собі на канапу або на ліжко, заплюючи очі і...

Членові Ради нашої студії, докторові космопсихології Вадиму Свиридовичу Грубезному вистачить п'ятнадцяти хвилин, аби телепортувати вас у будь-яку точку Землі чи Космосу. Уявляєте, п'ятнадцять хвилин — і ви, скажімо, в Індії. Гойдається на слони, оглядаєте буддійські храми, прицінюєтесь до екзотичних коштовностей. Або, наприклад, — у джунглях. Тікаєте від тубільців чи крокодилів. Або ж втрачаєте свідомість від казкового розмітання товарів у торговельному кварталі якого-небудь ординарного європейського міста чи хапаетесь за серце в супермаркеті заштатного американського містечка!

# АНОМАЛЬНИХ ВИЩ

Людина з більш-менш урівноваженою психікою може і сама підготувати себе до телепортації. Для цього треба все викинути з голови, зосередившись на меті вашої майбутньої подорожі. Це може бути інше місто, інша країна, інша планета, нарешті — галактика. Головне, з усіх сил сконцентруватися на тому місці, куди ви прагнете потрапити. А далі приступити до прочистки вашого енергетичного каналу, через який поступає енергія з космосу.

Робити це дуже просто: лівою рукою щосили стискаєте праве вухо, а правою — берете себе за ліву п'ятку. І перебуваєте в такій позі доти, поки не відчуєте, як тепло розливається по тілу. Тоді випростовуєтесь в ліжку, берете в обидві руки заздалегідь приготовлений круглий і, водночас, плескатий предмет. Це може бути що завгодно — тарілка, дно від коробки з-під торта, сплюснений старий бриль. Аби тільки предмет нагадував кермо. Рулюючи і глибоко дихаючи, вимовляєте слова «Ох-я-ох-я», що в перекладі на нашу

мову означає «поїхали». Повторюєте доти, поки ваше астральне тіло не злетить...

Доктор космопсихології Грубезний застерігає всіх учасників такого експерименту від небезпеки, котра очікує забудькуватих мандрівників. Варто забути при зворотньому зльоті оте запевнітне «Ох-я-ох-я», і ваше астральне тіло назавжди залишиться в інших світах.

Мабуть, усім нам доводилося зустрічати людей, котрі перебувають у стані так званої прострації. Звертаєшся, скажімо, до свого колеги, чи до клерка в якійсь установі, або ж до працівника сервісу, а він дивиться на тебе порожніми очима, не розуміючи, що від нього хочуть. То знайте, перед вами — жертва невдалого експерименту! Його астральне тіло, тобто душа, перебуває десь далеко — в іншому місті, на іншому континенті, планеті, галактиці. А те, що ви бачите, — усього лише оболонка, яка рухається, розмовляє, виконує певні дії, проте машинально, автоматично...

Отже, бажаємо приємної подорожі.

й не забудьте про свої враження написати нам, до Студії аномальних вищ.

## БАРАБАШКА, ТА НЕ ТОЙ

Наші читачі, мабуть, знають з газет про події, що відбувалися торік у хаті жительки Полтавської області Валентини Смурної. Кожної ночі щось починало стукати у її вікно, в двері, стелю, кидало у відчинену квартиру камінці, пакки від сигарет, коробки від сірників. Спіймати хулігана ніяк не вдавалося, оскільки хуліган виявився невидимкою. До хати Смурної понаїхало видимо-невидимо кореспондентів та науковців. Два тижні всі вивчали і аналізували це незвичайне явище, нарешті назвали його полтергейстом і роз'їхалися, втрапивши інтерес.

А тим часом Смурна втратила спокій. Барабашка знахабніла. Від стуків він перейшов до шкрябання, скиглення та відвертих погроз незрозумілою мовою. Довідавшись про відкриття нашої студії, Смурна тут же звернулася по допомогу, і ми одразу ж відрядили нашого фахівця з полтергейсту Геннадія Васлюка.

Лише однієї доби вистачило йому, аби встановити істину. Виявляється, полтергейстом тут і не пахне. Все значно простіше. Той, хто набридав Смурній — усього-на-всього... інопланетянин. Він сам у цьому зізнався, коли його привели в міліцію. А це пояснив, що мав намір налагодити контакти з Валентиною Смурною.

Чому він вибрав для контактів саме її, інопланетянин пояснити не встиг, оскільки до відділення увірвалася жителя сусіднього села Горпинюк і зі словами «Я тобі покажу контакти!» потягла його на вулицю.

Такий дивний поворот подій змусив нашого фахівця попросити продовжити йому відрядження.

## ДО УВАГИ ЧОЛОВІКІВ

Відомий маг і чарівник Ростислав Куземський пропонує чоловікам приворотне зілля, за допомогою якого досить швидко можна закохати в себе найкрасивішу у світі жінку. Оплата у вільно конвертованій валюті.

Отже, всі чоловіки, що мають долари, фунти або марки, можуть через нашу студію звертатися до мага-чарівника.

Але прислухайтесь до нашої поради: перед тим, як купувати чудодійне зілля на валюту, спробуйте спочатку ваші долари, фунти і марки запропонувати безпосередньо коханій. Може, і зілля не знадобиться?



**КОЗЕРОГ** (22 грудня — 20 січня) відчує у травні незвичайну легкість у кишені та гаманці, але, як не дивно, на настрої його це не відіб'ється. У козерогів-чоловіків між 23 і 27 може трапитися весела пригода з сумними наслідками. Отже, про всяк випадок уникайте випадкових знайомств з особами протилежної статі. Жінкам, навпаки, травень обіцяє знайомство, що може врешті-решт закінчитися весіллям.

**ВОДОЛІЮ** (21 січня — 19 лютого) матеріальні труднощі компенсують моральними перемогами. Похвалить керівництво, можливо, одержите грамоту чи цінний подарунок, або ж вдячно потисне руку високий начальник. У другій половині травня — дивовижне везіння у коханні. Той, хто на вас так довго не звертав уваги, несподівано виявить інтерес. Отже, не втрачайте нагоди. Найвеселішими днями будуть 5, 8, 17 і 29 травня.



**РИБИ** (20 лютого — 20 березня) нарешті зрозуміють, що життя набагато веселіше, ніж їм здавалось. Цьому ще сприятимуть і успіхи в комерційних справах, які рекомендується починати не раніше 10 травня. Особливо везтиме в торгівлі ранніми овочами. Не знайтеся з представниками протилежної статі в транспорті. Краще зверніть увагу на тих, хто вас оточує. Веселими днями в цьому місяці будуть 6, 14, 21 і 25.



**ОВЕНУ** (21 березня — 20 квітня) щаститиме у розведенні кролів та посередницькій діяльності. В особистому житті можливі зміни на краще. Посміхатиметься доля 12, 17 і 29 травня.



**ТІЛЕЦЬ** (21 квітня — 21 травня) матиме велике сприяння у всіляких обмінах. У травні він може сміливо міняти роботу, квартиру, погляди. Дружину або чоловіка міняти не поспішайте. Завжди встигнете. Ну і насміється він 7, 17, 20, 23 травня!



**БЛИЗНЮКІВ** (22 травня — 21 червня) чекають знахідки. Вони знайдуть те, що давно шукали. Це може бути і скарб, і місце у житті. Навіть кохання. Тільки добре шукайте! Найбільш щасливі дні для пошуків — 11, 22, 23, 26 і 28.



**РАКУ** (22 червня — 23 липня) сприятиме успіх у жартах. «Ну і жартівник!» — казатимуть про вас колеги і знайомі. 8, 12, 23 і 27 травня — дні, коли можуть пожартувати і над вами.



**ЛЕВ** (24 липня — 23 серпня), якому на початку місяця зрадить почуття гумору через матеріальні негаразди, в другій половині воно повернеться. Це допоможе нарешті здобути перемогу над недоброзичливцями, котрі в результаті збагнуть народну мудрість: «Не копай яму іншому, сам до неї вскопиш». Ви тоді добре посмієтесь над ними.



**ДІВУ** (24 серпня — 23 вересня) супроводжуватиме великий успіх у городничстві. Той, хто не встиг обзавестися городом, хай зрощує нові ідеї. Якщо не хочете опинитися в смішному становищі на період з 18 до 27 травня, відмовтесь від пропозицій, які вам робитимуть особи протилежної статі. Найвеселіший тиждень у цьому місяці — останній.



**ТЕРЕЗИ** (24 вересня — 23 жовтня) потраплять у кумедну ситуацію, але з блискучим вийдуть з неї при допомозі справжніх друзів. Отже, якщо ви і не маєте отих додаткових ста карбованців, на які так розраховували, не сумуйте. Найбільше багатство, друзі, — з вами! Не виключено, що у терез-чоловіків дружба з подругою переросте в любов.



**СКОРПІОНОВІ** (24 жовтня — 22 листопада) буде не до сміху. На нього чекає напружена праця, яка принесе успіх. І все ж розвеселить вас новина, яку ви не очікуєте.



**СТРІЛЕЦЬ** (23 листопада — 21 грудня) нарешті зрозуміє, що добре там, де нас немає. Після цього рішення він стане веселішим дитиною на житті. А допоможе в цьому той або та, що зустрінеться в другій половині травня. Найсприятливіші дні місяця для сприйняття гумору — 5, 12, 19 і 26.



# ДЕМОКРАТИЧНІ ЗАМАЛЬОВКИ

## ПО ЦУКОР

— Розкажіть про себе докладніше, — попросив він. — Де народилися, де живете, працюєте.

Прагнучи нічого не пропустити, довірливо виклав усі дані.

Він подобришав. Обличчя стало лагідним. Усмішка торкнулася губ. Але раптом його настрій змінився.

— Серію та номер свого паспорта пам'ятаєте? — спитав суворо.

— Аякже! Аякже! — вигукнув одразу. — Знаю, мов таблицю множення — тепер же без цього не обійтись.

Задку натискували. Хтось молотив кулаками по спині.

Ніби згадавши щось важливе, він швидко наказав:

— Назвіть столицю України!

— Київ!

— Де знаходиться Хрещатик?

— У центрі.

— А скільки у нас вищих учбових закладів?

— Вісімнадцять.

— А військових училищ?

Я перелякано озирнувся, потім нахилився і прошепотів йому на вухо.

— Що ви кажете? — здивувався він. — А я думав, менше. Зачекайте, будь ласка, хвилинку, гляну в довідник, перевірю.

Задку хтось бив мене по голові чимось важким.

Він, між тим, знайшовши потрібну сторінку, прочитав і широко всміхнувся.

— Усе гаразд. Ви — справжній киянин. Давайте купони, талони, гроші.

Одержавши дві пачки цукру, я попрямував до виходу. Продавець гукнув услід:

— Приходьте до нас іще. Завтра сірники завезуть!

## МЕГАФОН

Іду якимось повз стадіон. Дивлюся — натовп. Дають щось? Відштовхую одного, другого. Питаю: «Що викинули?»

Мені під ребро кулацорою:

— Заткни пельку! Не бачиш хіба, наш лідер виступає.

Головою туди-сюди покрутив. Нарешті вгледів: якийсь тип у жовтому капелюсі руками махає. Що базикає — не чути. Хотів уже назад рушити, та всі як заволають:

— Га-аньба! Ге-е-е!

За компанію і я на всю площу загорлав:

— Га-а-аньба-а! Ге-е-е-е-е-е-е!

Горлянка у мене, як труба пароплава, голос, мов старовинний дзвін. Якщо оголосити щось треба, то завше просять. У нашому колі мегафоном кличуть.

Ну, прогорлав ще кілька разів, та почав ближче до того «лідера» проштовхуватися. Із цікавості. А тут зазду якісь люди взяли під руки. Кажуть:

— Зробіть, будьте ласкаві, вигляд, що друзів зустріли. Усміхайтесь. І спробуйте йти з нами в ногу.

Що вдієш? Пішов. Потім зі мною розмову мали, і я додому поїхав.

Тиждень минув. Начальник викликає.

— На вас документи надійшли. Ви були учасником несанкціонованого збіговиська. Порушували громадський порядок. Зараз суспільство пробуджується, і таке, врешті, пробачити можна.

Однак ваші погляди викликають у колективі занепокоєння. В мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

Подивіться на мене, наприклад, дві дочки. Мені їхня честь не байдужа. Певен, що не спрацюємося.

— Будь ласка, «Радянська Україна», «Київський вісник», «Політика і час».

Обпаливши його нищівним поглядом, я звернувся до кіоскера:

— А мені, прошу вас, «Літературну Україну», «За вільне життя», «Народну газету».

Він презирливо скривився.

Я зробив крок уперед і, адаючи, що поскознувся, наступив йому на ногу.

Од болю він ледь не скрикнув, але опанував себе. Роблячи вигляд, що лізе до кишені по гаманець, спритно тицьнув мене ліктем у вилицю. Я побував у нокдауні, але швидко прийшов до тями.

— Номенклатурник, — прошепотів йому на вухо.

— Сепаратист, — відпаривував він.

— Ваш час минув. Поступіться місцем, — суворо вимовив я, прагнучи пройти вперед.

— Ні в якому разі. Зійдіть з дороги, — вперто відказав він.

Ми зійшлися впритул. «Яке тупе обличчя, — подумав я. — Викапана мавпа. Стопроцентний орангутанг».

Він позирнув на мій ніс, довжелезний, як байкало-амурська магістраль. Я вгадав його думки: «Потвора. Квазимодо двадцятого віку».

Збоку долинув гамір. На проїжджу частину вийшла колона. Гасла і плакати попереджали про екологічну небезпеку. Не зговорюючись, разом кинулися до першої шеренги. Пішли, взявшись за руки, карбуючи крок.

— А ви вельми симпатична людина, — раптом довірливо проказав він.

— Ви — теж, — після короткої паузи щиро відповів я.

Євген КОСТЮК.

м. Київ.

## АМЕБА

— Скільки того життя, щоб його ускладнювати! Жити треба простіше. Якнайпростіше. Гадаю, одноклітинні мене підтримають.

## КРИВИЙ ЦВЯХ — ДО МОЛОТКА

— Бач який! Розмахався. Щоб подіяти грубою силою, розуму, як кажуть, багато не треба. Ти спробуй з допомогою морального впливу... мене виправити...

## ЗАКОН

— Гадаєте, легко... для всіх бути однаковим?..

## ПРОБЛЕМА

— Моя унікальність полягає в тому, що мене можна зробити буквально з нічого.

Микола ВОЗІЯНОВ.

## Вітаємо ювіляра!



Народного артиста СРСР  
Миколу КОНДРАТЮКА  
з його 60-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА.

## ДО 120-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В.С. СТЕФАНІКА

### НЕ МІГ БИ

Коли треба було скласти список усіх його новел, Стефанік безпорадно розвів руками:

— А чи повірите, що я не міг би їх усіх перерахувати. Я чув про одного селянина, який прийшов до нотаря і не міг сказати, скільки в нього дітей. Мав їх восьмеро чи дев'ятеро. Але сказав, що мусить йти додому спитати в своєї жінки, бо всі йому плутаються.

### СУСІД

Стефанік розповідав:

— Маю я сусіда, здорового дідугана. Як тільки він нап'ється і прийде до хати, починає лупцювати свою жінку... Раз мені жаль стало жінки, йду до сусіда і кажу: «Куме Семене, як вам не сором? Ви ж такі кремезні, що мур розбити можете, а ваша жінка — маленька, тільки пучка духу в ній. Колись по-п'яному ви можете нехотючи її забити на місці». А мій Семен тільки розвів руками: «Куме Василю! Що робити? Яке маю — таке б'ю!»

### РОЗПОДІЛ ПРАЦІ

Лесь Мартович до Стефаніка:

— Ти пам'ятаєш, Василю, як ми колись хотіли написати разом одну річ? Напишемо тепер. Ти маєш таке ім'я...

— Добре, Лесю, поділимо працю: ти пишеш, а я підпишу...

### ХЛІБ ПОЕТІВ

У дружньому колі зайшла розмова про те, чому новели Василя Стефаніка такі невеселі. Дивно, що він не написав нічого про кохання.

Стефанік обвів поглядом присутніх і каже:

— Та якось воно так виходить. Відай, не хочу у поетів хліб відбирати.

### ТВОРИ ПЕСИМІСТІВ

— Чому ви не шануєте свого здоров'я і не хочете слухати лікарів? — питають Стефаніка.

Письменник не має сміливості зізнатись, що це правда. І жартує:

— Лікарі пишуть такі рецепти, що читати їх іще тяжче, ніж твори песимістів.

### ЩОБ ЗАБЛИМАВ ВОГНИК

У розмові з Михайлом Рудницьким Василю Стефанік бідкався:

— Заздрю, їй-бо, заздрю молодим галицьким письменникам, які шкварять, наче сало на сковороді, вірші, оповідання, повісті. Вони задоволені собою, гей ті пани, що в неділю після обіду добре попо'ваши, походжають вулицями та парками. Мені ж треба кілька місяців, одне літо або цілу зиму, поки в голові заблимає якийсь вогник, мені треба чогось, що шпигонуло б мене у печинці або від чого сон не береться. Вигадувати не вмію. Мушу бачити перед собою людей живими і чути їх слова, які допікають.

Зібрав Ігор АРТЕМЧУК.



— Чи може у собаки бути інфаркт?  
— Може, якщо йому створити людські умови.

\*\*\*

Розмовляють двоє приятелів:  
— І що являє собою ця нова економічна реформа, цей новий механізм?  
— Зараз я тобі поясню на прикладі. Уяви, що з тебе знімають піджак, дають замість нього жилетку, а потім кажуть: «Яке у тебе чудове зимове пальто!»

\*\*\*

Біжить по вулиці чоловік та кричить:  
— Усе, кінець! Нічого немає! М'яса немає, молока немає, хліба немає... кави немає, яєць немає... Нічого немає!..

Почує це міліціонер та каже йому:  
— Замовчи негайно! Бо зараз як трісну тебе оцим кийком по голові, відразу в очах зірки з'являться!  
— Навіщо, товаришу старшина? Хіба вже й патронів немає?

\*\*\*

Літак із декількома державними

## АНЕКДОТИ БЕЗ ЦЕНЗУРИ

діячами зазнав аварії та опинився серед людоджерів, які поставили умови:

— Того з вас, хто скаже нам слово, якого ми не знаємо, їсти не будемо. Американський президент сказав:

— Кадилак.

Людоджери порадилися, заявили, що це автомобіль, і з'їли президента. Англійський прем'єр-міністр сказав:

— Біг-Бен.

Людоджери порадилися, повідомили, що це годинник, і з'їли прем'єра. Коли підійшла черга Тодора Живкова, той поміркував та сказав:

— Політбюро!

Три дні й три ночі радилися людоджери, не витримали, прийшли до нього:  
— Скажи нам, що це за дивне слово, якого ми не знаємо?

— Як би вам це пояснити, — відповів Тодор Живков. — Політбюро — це майже як у вас. Ми збираємося, радімося та й з'їдаємо того, кого вирішили з'їсти.

Тодор Живков поцікавився, хто фігурує у списках мільйонерів у Болгарії.  
— У списках є ім'я вашого сина, — сказали йому.

— Ось вони які, ці діти! Виходить, він економив кишенькові гроші, які я йому давав!

\*\*\*

Виникла суперечка, якої національності були Адам і Єва.

— Мені здається, — сказав американець, — Адам був американцем. Він великодушно уступив яблуко Єві. Тільки у нас є такі джентльмени.

— Ні, я не згоден, — сказав француз, — яблуко — це дрібниця. Адам — француз. Після такого чудового флірту з Євою у цьому можна не сумніватися.

— Ви удвох помиляєтесь, — сказав болгарин. — Адам і Єва були болгарами! Тільки болгарини можуть ходити голими, їсти лише яблука і казати, що вони живуть у раю!

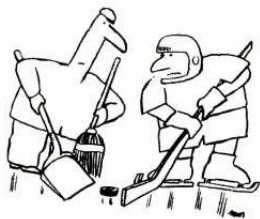
Переклав з болгарської  
О. КРОТКОВ.

## ІНОЗЕМНИЙ ГУМУР

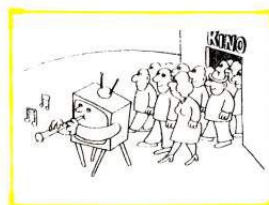
Малюнки з журналів «Новий Дікобраз», «Ойленшпигель», «Карузела», «Урзіка», «Стршел».



— Пан професор такий неуважний, що навіть забув свого пса вдома.



— Погосити, підстригти — і ніякої політики.



Головний редактор  
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:

В. БОЙКО,  
В. БОНДАРЕНКО,  
А. ВАСИЛЕНКО,  
П. ГЛАЗОВИЙ,  
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ  
(головний художник),  
Ю. ІЩЕНКО  
(відповідальний секретар),  
Д. МОЛЯКЕВИЧ,  
М. ПРУДНИК,  
І. СОЧИВЕЦЬ,  
В. ЧЕПІГА

(заступник головного редактора).

Засновник — видавництво  
«Радянська Україна».

Співвидавці:  
видавництво  
«Радянська Україна»,  
редакція журналу «Перець».

Зареєстровано  
Держкомітетом УРСР по пресі.  
Свідоцтво № 140.

Журнал «Перець» № 9 (1339)  
(на українському мові)  
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 02.04.91.  
Підписано до друку 19.04.91.  
Формат 70х108/16. Папір офсетний № 2.  
Офсетний друк. 2,8 умовн.-друку. арк.  
14 умовн. фарб-видб. 4,1 обл.-вид. арк.  
Тираж: 1 124 100 прим. Зам. 01100091.  
Ціна 50 к (для передплатників — 40 к.)

© Журнал «Перець» 1991 р.

Виходить з січня 1927 року.  
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:  
252047, Київ-47,  
проспект Перемоги, 50.

Телефони:  
приймальні 441-82-14,  
відділу листів та скарг  
441-89-38, 441-89-15,  
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:  
252047, Київ-47,  
проспект Перемоги, 50.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.  
Передруковуючи із журналу матеріали,  
треба обов'язково посилатися  
на «Перець».

Журнальний комплекс  
видавництва «Радянська Україна»,  
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.  
Журнальний комплекс  
видавництва «Радянська Україна»,  
252146, Київ-146, вул. Героїв космосу, 6.

Теми малюнків цього номера  
придумали: В. Адамович, Р. Дру-  
ман, О. Гуцол, О. Коноваленко,  
О. Монастирський, В. Солонько,  
Л. Телятников, С. Федько.



